

Poemes de Venècia

Ros Bertran

Venècia antiga

Tenebrosa és la vida
d'aquesta illa
des de tant prest
condemnada a mort

Cap altra en la terra
tan rica i tan pobra
Tants palaus antics
i tant present absent.

Diuen que s'enfonsa
d'una mort lenta
que fa dos segles
que és en contínua agonia.

Tots corren cap a ella
sense endevinar-hi
la seva pròpia essència.

Tenebrosa és la vida
de Venècia antiga
ciutat sebollida
en la meva ment.

de la llacuna
es repeteix
en hivern
i cada dia sembla ahir
lluny de l'esperança.

Ànsia de transformació,
de crit que trenca el silenci,
de joia, de vida.

El llibre vell

(a Alessandro Scarsella)

El llibre és vell
quantes vegades
obert
manegat
tancat
classificat
fa sempre viatges de mà en mà
i torna al seu lloc adjudicat.

La vida és vella amiga
quantes vegades
oberta
tancada
fullejada
quantes voltes dona
i sempre torna
al lloc de l'ànima.

Quantes vides de persones
que rebreguen a poc a poc
el gran tapís
de la paret de la biblioteca.

A cop d'ull
es veu l'ús
la vida que hi ha passat,
segueixen a punt,
ben posats,
esperant que algú
els doni la mà.

Venècia, Biblioteca Marciana, 11 de desembre.

Vaporeto de les sis i vint-i-nou

Antares,
la primera estrella
que acomiada la nit
i amb la seva presència
augura el bon dia.

Ressorgeix el sol
amb la llum vermellosa
que desperta el cel obscur,
es fa de dia.

Ja és matí
la llum monòtona